

ДЖОН ГОУЪР ГОЛЯМАТА РИБА

Превод от английски: Ивета Данаилова, 2002

chitanka.info

Брог Дейвис не мразеше брат си, който живееше в Америка. От друга страна, той наистина му завиждаше за необикновенния късмет, чувство, достатъчно силно, та да накара Брог да си смени цвета във всички нюанси на зеленото, от малахитено до цвета на горския мъх. Той завиждаше на Стиг също и заради името му. Смяташе, че е далеч по-хубаво от Брог.

Стиг притежаваше късмет, който, както изглежда, никога не секваше, сякаш го черпеше от някакъв подземен резерв, в който имаше толкова много късмет, колкото в петролните кладенци и езерата от черно злато на Тексас.

За да използва времето си, Стиг отиде да разгледа главната щабквартира на ФБР във Вашингтон. Сред изложените снимки с десетте най-търсени престъпници той разпозна едно от лицата. Мануело Суарес беше наемателят, който живееше в неговия апартамент на сутерена. Същата тази вечер отряд на специалните части разби вратата на апартамента и залови наркодильъра със свалени панталони в компанията на една проститутка, облечена като балерина. Той се оказа една от големите клечки в бизнеса.

Друг път пък се случи да застане точно на правилното място върху тротоара, за да попречи на падането и да осуети опита за самоубийство на една жена, която после се влюби в него. Улрика беше хубава и надарена актриса, която често щеше да устройва угощения за гостите в техния апартамент в Манхатън — точно в съседство с вратата на Уди Алън — тя се приземи право върху Стиг от тринадесетия етаж и единственото, което му причини, не бе по-сериозно от одраскване с крило на гълъб. Голям късметлия си, Стиг.

Стиг работеше неуморно в администрацията на един, сякаш направен от плексиглас, син небостъргач. Той противопоставяше една срещу друга цели парични системи, оставяйки по някой долар и за себе си.

Брог в същото време живееше в своето заведение, което се снабдяваше с напитки само от една фирма, в недрата на усойна и влажна уелска гора. Там той с часове изпадаше в мрачни размисли, прегърбен над разноцветни пощенски картички и снимки, когато пристигнеха Улрика и Стиг в Акапулко. Ваканцията им, шест месеца по-късно, в Самарканд. Крайбрежната им къща в Малибу, жилището им на върха на небостъргач в Лос Анджелис, техният апартамент в Ню

Йорк с телескопа, с който да наблюдават спортуващите за здраве хора долу в Сентръл Парк. Имаше дни, в които Брог рисуваше мустаци на двамата, като ги обезобразяваше с драскулките, обзет от някакъв ученически момчешки порив. Но в мрачни дни, когато депресия, посива от ноември, се просмукваше под вратите и незабелязано се прокрадваше през най-невидимите пукнатини в рамките на прозорците, той стигаше и по-далеч. Осакатяваше ги, като изрязваше с ножица около очите им. Смяташе, че така отнема силата им.

Щеше да ги проклина докато продължава да плъзга острието на брадвата си върху точилото, докато не станеше толкова остро, че да разцепи косъма на две.

„Y diawl lwcus. Fe gath gyd o’n lwc i.“^[1]

Не беше съвсем вярно, че брат му беше получил и неговия дял от късмета, но тази мисъл го ядеше отвътре.

Брог цепеше навън дърва за зимата с брадвата и ги трупаше. Това беше неговата стихия — разпръснатите клони, пластът от разпилени обрулени листа, дълбоки и меки като юрган, леговището на язовеца и убежището на горската зидарка. Брог се катереше по клоните по-бързо от катерица, откриваше огромните разхвърляни гнезда на ястребите кокошари, отхапваше си по малко от мухоморките — от това получаваше необуздаеми налудничави видения на светци и гърмящи змии, на неописуемо щастие и библейски апокалиптични картини.

Имаше и спокойни дни, в които Брог слушаше разговорите на листата. Ясени, спорещи на фона на тихото съскане и шипене на вятъра. Ораторията на дъбовете. Веднъж, когато свистящите зъби на електрическата резачка се врязаха в ствола на една дива круша, Брог чу писъка на дървото, пронизителен като крясъка на ястреб врабчар.

И тогава, о, по дяволите, Брог си купи самолетен билет.

Четири дни и четири нощи по-късно, Стиг се събуди през нощта от звука на рязане на дърво в тъмното, който, както изглеждаше, идваше откъм съседа му. Когато обаче чу звука от шумно скърцане и глух тропот на дърво, той вече реши да излезе и да провери какво става. Декоративната му палма беше паднала точно върху мястото, където си паркираше колата, и беше строшила неговия Астън Мартин Лагонда. Безценното му съкровище беше потрошено далеч над способностите на най-добрия разбивач.

Брог отседна в мотел. На сутринта той хвана автобуса и отиде да погледа червенокосите момчета върху блейдърите по крайбрежната дъсчена алея, послуша гангстерски рап от шумните огромни касетофони, които взривяваха гетата и се поразмота безцелно покрай няколко търговски центрове. Той злорадо ликуваше, дори и когато реши да поостане за още известно време.

Инцидентът беше изнервил Улрика, със сигурност се беше впрегнала. Ел Ей не беше град, в който крадците се промъкват в задните дворове, така че тя взе платинената си карта и отиде до една охранителна фирма, чиято реклама в „Жълтите страници“ гласеше: „Охранителната фирма, за която крадците умират.“

Офисът се намиреше в Синсинати, само на няколко пресечки от фризьорката й. Жена с орлов нос и с подобаващ към него орлов хищнически поглед вдигна очи към нея от кожена счетоводна книга.

„Госпожа Дейвис, предполагам? Нашият консултант господин Кързик Ви очаква. Да ви предложи ли нещо за пиене? Имаме извънредно освежаващ сок от тропически плодове.“

„Звучи добре“, отговори Улрика, докато я въвеждаха в офис, който щеше да е достоен и за най-скъпоплатените адвокати на земята, целият в дъбова ламперия и знаците на големия успех.“

„Крадци?“, каза мъжът зад бюрото.

Улрика Дейвис отвърна с кимване.

Тя прие комплект от мерки, който включваше снайперист с нощно наблюдение, жици като бръсначи, скрити в жасминовите храсти, подкрепата на един ротвайлер, наблюдение с камери, нови ключалки за вратите и персонално пиукащо устройство за всеки един от семейство Дейвис, което можеше да извести снайпериста за нула време. Човекът имаше четири черни колана по различни бойни изкуства, владееше опасни удари и притежаваше цяла колекция от Пурпурни сърца, която доказваше храброто му участие във вьетнамската война, притежаваше качества, далеч над обичайните. „Твърд като титан“, както господин Кързик посочи.

След атаката над неговата кола Стик усети онова човъркащо чувство на безпокойство и вълнение в гърдите, което беше го споходило в нощта, когато баща му почина.

Беше тъмна страховита нощ, най-подходящата за перспективата да умреш, разкъсвана от разклонени светкавици. Старият мърморко

беше издъхнал с тиха въздишка. Докато лицето му се превръщаше в маска, устните му се извиваха назад — това за живите щеше да е знак за враждебност, Стик разбра, че безрезервно го е обичал, но е изоставил някъде назад в детството си способността да му го каже. Сега, докато мислеше за останалите двама членове от семейството си — майка, брат — до слуха му стигна звук, който наподобяваше чупене на клони.

Брог, замислен, грижливо застанал над коктейл водка мартини в еритрейски ресторант, измисли убийствен план за по-нататъшните си дяволии, една вдъхновена пакост, която със сигурност щеше да впечатли брат му. План, по-добър дори от времето, когато направи фойерверки от индустриални експлозиви. Онази година никой, ама никой не можеше да се сравнява с него. И със сигурност никой друг не беше успявал да накара мъртвите от местното гробище да се изправят в гробовете си. Това беше трясък, достоен за свършека на света.

Брог трябваше да уреди всичките му налични пари в банката да бъдат преведени в Чеви Чейс. Това отне два дни, но той не си мръдна пръста докато чакаше парите. Брог купи макара медна жица с производствени размери и с хитрост се снабди с магнезиева лента, дълга близо миля. Купи йод и алуминий на прах. При смесване на двете, когато се добавеше вода като катализатор, се получаваше мигновена експлозия от белота и пурпурна струйка дим. Брог харесваше факта, че точно водата, а не огънят, отприщваше реакцията, несъмнена химическа изтънченост. Ученическата му мания по науката сега му се отплащаше.

Онази нощ той се изкатери на дървото срещу къщата на Стик, насочвайки бинокъла си към прозореца на спалнята. Докато наблюдаваше, сянката на брат му премина през рамката на прозореца. Брог трябваше да се увери, че ще може да вижда прозореца от близкия хълм, едно от най-популярните места в цяла Америка, истинска емблема. Трябва да им е струвало цяло състояние да притежават подобна гледка. След това той се изкачи по хълма, за да провери групирането на силите. Те наистина трябваше да видят това.

Охранителната фирма беше насочила инфрачервена камера към мъжа в клоните на дървото и изпрати двама от хората си към него, но докато стигнат там, той вече беше изчезнал в нощта, вероятно беше се

спуснал надолу в близкия отточен канал, който те щяха да добавят към обиколката на патрулите си.

Изкачването на Брог беше трудно, трябваше да пълзи като гъсеница, разкрачваше се, висеше с главата надолу и забиваше шиповете на планинските си котки в отвесните страни. След като беше употребил всичкия магнезий, той нагласи пипета с вода и часовников механизъм, после се обади.

Стиг вдигна телефона.

„Ало...“

„Брог, ти ли си?“

„Погледни през прозореца на спалнята“, каза Брог, в гласа му трептеше весело вълнение.

Стиг погледна нагоре към огромните букви, които изписваха „ХОЛИВУД“, пред жителите на Лос Анджелис долу. Но тази вечер те горяха по-ярко с различно послание, докато искрите от магнезия на Брог се извиваха и осветяваха мъгливото небе. Едно триумфално искрящо северно сияние.

„Сумги ам буџ“^[2] гласяха думите, които пламтяха, пенеха се като шампанско и изригваха бяла светлина с яркостта на дъгова лампа. Уелс завинаги.

„Какво ще кажеш за творението ми?“

Стиг се смееше гръмогласно, със звука на експлодиращ плод.

„Чудесно е. Истинско иконоборство“, ухили се широко той, заявявайки мнението си.

„Положително, братко. Но слушай, наистина съжалявам за колата.“

Последва ледена тишина.

„Ти?“

„Аз.“

„Някои неща никога не се променят!“, каза Стиг, отново избухвайки в смях, топли вълни на семейна любов обгърнаха тялото му докато слушаше гласа на брат си, дори и когато разпозна малката му фигурка да маха от отсрещния хълм.

„Брог е тук“, каза Стиг, обръщайки се към жена си, чиято красота беше подчертана от бледия прасковен отблясък, който хвърляше светлината от магнезия.

Тя се сгуши в тялото на съпруга си. Бързото блещукащо движение на сини светлини се придвижваше в подножието на хълма, когато изплуваха полицейските коли, а хеликоптер от новините на CNN започна да кръжи отгоре и да снима Брог, който им махаше ухилен и с широко отворени очи и приличаше на избягал лунатик.

На Стиг му бяха необходими два дни, за да уреди гаранцията на брат си. Полицаят даде на Брог кафявата му картонена чанта, пълна с вещите му, един трогателен момент.

„Така, така, ето ме тук, човек, който можеше само да мечтае лицето му да се появи на корицата на «Тайм» и, ето, заповядай...“ и му подаде списанието. Брог погледна втренчено — стресната катеричка, хваната натясно от белка. Вътре имаше новинарски разказ и дълбокомислен анализ от Кристофър Хътчинс, който описваше Брог като човек, нанасящ удар срещу тиранията на глобалната американска култура.

„Мисля, че медиите от цял свят се опитват да се доберат до теб — има няколкостотин, които са се паркирали отпред — така че ще трябва да излезем през задния изход...“

Една полицейска кола откара и двамата вкъщи. По пътя Стиг каза, „Утре се махаме оттук...“

Стиг потегли на север.

„Отиваме към Монтана.“

„Никога не съм бил на такова пътешествие преди“, призна Брог чистосърдечно, докато си играеше с контролните копчетата на климатика.

Брог погледна брат си с изучаващ поглед. В профила той много приличаше на техния баща, същата решителна, издадена брадичка, месестите уши, извити като розови морски раковини. Това беше човекът, на когото той завиждаше през всичките тези години и те отиваха заедно към Мисула. Отбиха се в крайпътен ресторант, който Брог беше готов да се закълне, че вече е виждал в картина на Норман Рокуел.

„Мислех, че нямаш и понятие от изкуство в твоята бърлога в гората“, каза Стиг с дразнеща нотка в гласа, която отекна, точно както преди двайсет години, когато двамата прекарваха заедно всеки възможен миг. Това беше същият онзи тон, който някога предизвика Брог да се изстреля през една висока стена, за да задигне малко ябълки

от къщата на побъркан съсед. За господин Гудъл се говореше, че има оръжие, което се оказа самата истина, когато старият глупак нашари Брог отзад с пушка, заредена със семена. Стиг му се присмиваше като хиена, дори когато баща им по-късно се опитваше да извади семената от хленчещото тяло на Брог със стерилизирана игла за шиене.

„Какво се обърка?“, запита Стиг, докато сервитьорката в приветлива памучна карирана рокля им сервираше две извънредно големи чаши със силно кафе в индустриални количества.

„Мисля, че разбрах — не беше честно ти да отнемаш големия дял от вниманието на татко. Ти беше най-великият играч по ръгби, ти беше изключителният на изпитите в училище. Твоят успех беше, как да кажа, неумолим.“

Те свиха по пътя за Рино и Солт Лейк Сити, поеха на север през Покатело, Блекфут и водопадите на Айдахо. Спряха за разходка сред дивата природа в Йелоустоун парк и преминаха покрай планините Бигхорн, задушевият им разговор се беше превърнал в гоблен от съкровени спомени. Пред тях се разтваряше небе с цветове, ярки като от снимка на Фуджи. Планинските вериги на Битъруут изглеждаха почти изравнени от тежестта на надвисналите дъждовни облаци, когато навлизаха в Мисула.

Стиг отвори багажника на колата. Той съедини частите на две рибарски въдици, леки и гъвкави като диригентските палки на върбите.

Пукването на деня беше като копринен водовъртеж от червени отблясъци и тъмносините остатъци от нощта. Лястовици се стрелкаха над повърхността на реката. Стиг и Брог се почувстваха така първични, докато газеха в плитчините, почувстваха пулса на реката.

„Някъде там в онези вирове горе се крие една легендарна риба. Местните стари хора я наричат Духа на чистата вода.“

„Никак не бих се радвал да хвана такава риба. Мисля, че носи лош късмет“, каза Брог.

„Виждам съм я в мечтите си...“

Светлината се отрази в реката, която искреше цялата в отблясъци и късчета от строшено слънце. Двамата братя зашляпаха срещу течението под балдахин от високи борове.

Стиг сега беше притихнал, сдържайки дори дъха си. Рибата знаеше, че той се приближава. Едно потрепване на широката ѝ опашка

я издаде — тя се криеше в дълбок канал, издълбан под корените на дърветата.

„Ето там е“, посочи Стиг беззвучно само с устни, сърцето му биеше все по-бързо докато се напрягаше да дочуе туптенето на хрилете ѝ, да усети паниката от предстоящото, която се стрелкаше в ума на пъстървата.

В компанията на своя брат.

Стиг хвърли във водата любимата си домашно направена изкуствена примамка Халхъм Уебър. Брог се премести на няколко стотин ярда в по-зелени води, замахвайки с неестествено движение, но въпреки това успявайки да хвърли изкуственото насекомо да шляпне точно върху целта — гладка кристална вода между два бързея.

Брог вдигна палец в знак на одобрение, когато Стиг хвана първата си рибка — някакъв дребосък, който се мяташе и който той пусна обратно във водата веднага след това.

Стиг леко махна, преди да се върне към вътрешната си битка с Духа. Рибата се беше спотаила на дъното, коремът ѝ почти докосваше изгнилите листа долу, останали от миналата есен. В този вир дори пролетните наводнения не успяваха да смутят спокойствието на водите.

Рибата, лукава, но ленива, забеляза мухата да пречупва повърхността на водата над нея. Тя се надигна от дълбините. В моменти на усилие мускулите на Стиг се стягаха от напрежението.

Голямата пъстърва великолепно плесна във въздуха с опашка и цопна по корем. Брог наблюдаваше как брат му се препъва, после отново стъпва на плоските скали по дъното и извива като дъга тялото си назад докато оставяше рибата да се измори във водата, да дърпа кордата, чувствайки как Духът вече сам желае да се предаде. Но не още. Рибата се хвърли в чистата и прозрачна вода, заплува право към Стиг, почувствала, че кордата се отпуска. Това беше последната ѝ битка. Тя беше изтощена, перката на гърба ѝ се сви от поражението.

Докаато наблюдаваше как брат му хваща легендарната риба, Духа на чистата вода, Брог се почувства горд. Рибата, двамата мъже, високите дървета, танцът на реката.

„Напоследък има огромно търсене за дървосекачи в Лос Анджелис“, каза Стиг.

„Не думай“, отвърна брат му с ведра усмивка и спусна едрата риба в студената вода.

„Не думай...“

Точно година по-късно, период от време, напомнящ за една от онези средновековни приказки, в които рицарят се връща от поход точно в деня, в който е потеглил година преди това, връхлетя новината за инцидента в златната мина. Тя беше изпуснала в реката отровен коктейл. Бреговете на реката бяха станали сребърни от телата на покосената риба. Приливът от химикали беше унищожил живота в реката.

Същия този ден Брог се разболя и дори сега, когато Стиг гледа снимката, която привлича погледа със същата сила като разпятието в олтара, тя му напомня как миналото може да се процежда, за да вгорчава настоящия миг. Живот като бавна носеща се молитва, в който привикваш да живееш с липсата. И дори когато факсът е притихнал и телефонът си почива, той може да долови плясъка на рибарските ботуши на Брог и тогава лентата на леко избледняващия като домашен филм спомен започва да се върти. Стиг вижда своя така дълбоко обичан брат, който толкова много му липсва, да крачи с огромни крачки във водата, окъпан от пъстра светлина, отивайки към своя голям ден.

[1] „Късметлия е дяволът. Взел е целия късмет, който ми се полага.“ ↑

[2] Уелс завинаги. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.